

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Consideratio tertia. De animæ vastatione fieri solita per peccatum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

minare, ignosce mihi per magnam misericordiam tuam. Hoc te obtestor per viscera ineffabilis charitatis tuæ, & per vulnera Salvatoris mei, unigeniti filii tui. Ignosce mihi, qui (eheu!) nesciebam quid facerem. Ignosce mihi ea conditione, ut nunquam relabar. Ex nunc renuncio cuivis alteri Domino, quàm tibi, cujusvis alterius sequelæ, quam tuæ, cuivis alteri honori, amori ac servitio, quam tuæ divinæ Majestatis. Ego te recognosco Deum meum, Creatorem meum, Patrem meum, Dominum meum, Regem meum & omnia. Rejicio & retracto quidquid unquam dixi, feci aut cogitavi contrarium huic resolutioni, protestationi ac voluntati.

Huic affectui diutius insistere, eumque quis poterit secundùm interiorem Spiritus sancti impulsum amplificare, sive suprâ peccatum in genere, sive suprâ aliquod in particulari, de quo ampliolem persenserit contritionem.

CONSIDERATIO TERTIA.

De anime vastatione fieri solita per peccatum.

Rationi omninò consentaneum erat, anima mea, ut primò considerâremus jura Dei peccatis nostris offensi, ; at æquum nunc est, ut nostra quoque damna & jacturas expendamus ; videamus ergo ac penitius inspiciamus luctuosos effectus ab isto horribili monstro produci solitos in anima, quam occupârit.

Prô!

Prò Deum quantam causat vastationem !
 Non secus etenim atque si expilatio foret ur-
 bis violenta manu occupatæ, necat, incen-
 dit, diripit, in captivitatem redigit, ac quid-
 quid expetendum est evertit, animamque
 istam eò calamitatis redigit, ut ipsi Angeli
 si possibile foret, ipsam plorare cogerentur.

Heu me miserum ! tu, tu, crudele mon-
 strum, animæ meæ plagam mortiferam in-
 fixisti, ubi à me (eheu!) intra conscientiam
 meam admissum inde exturbasti Deum, qui
 illic tanquam in Regno suo residebat, qui-
 que erat vita animæ meæ amplius multò,
 quam anima mea vita sit mei corporis. Tu
 gratiâ me privasti, illâ inquam gratiâ, qua
 cunctis pretiosior est longè thesauris hujus
 mundi. Tu me spoliasti omnibus præteritæ
 vitæ meæ meritis, universoque omnium con-
 fessionum, communionum, orationumque
 ac bonorum operum meorum fructu. Tu
 tandem à me abstulisti conditionem filii
 Dei, simul ac jus omne, quod habere po-
 teram ad paradisi gloriam cœlestis, adeo
 ut si in statu isto vitam hanc finivissem,
 Diabolorum præda, incendii infernalis nu-
 trimentum, materiaque ad æternùm in flammis
 illis devorantibus ardendum quam maximè
 propria fuissem.

O anima mea ! quanta bona amisisti ?
 quam terribilia mala incurristi ? Quod si ho-
 mines jacturam aliquam temporalem aut mi-
 seriam naturalis vitæ tantopere deplorant,
 quanto tu potius plorare debes calamitates,

De
 oratione

quas tibi patit peccatum? Intuere, perpende, meditare, considera maturè, quid sit amittere Deum, amittere gratiam ipsius, amittere cœlum, & hoc in æternum. Comprehende, quanta sit infelicitas, possideri à Diabolo, reprobari ac desereri à Deo, ad flammam deputari æternas, atque etiam de facto, si in statu isto moriar, in illas æternum præcipitari. Tu, ô infame peccatum, tu, inquam, harum omnium es infelicitatum scaturigo. Tu, tu es, quod, divortio Deum inter & animas causato, illas in profundam præcipites agis occæcationem, ut suam infelicitatem non videant; tu pacem illis & conscientiæ jucundissimam tranquillitatem & gaudium eripis. Etenim quis unquam resistere valuit Deo, ac tandem potitus fuit pace? Tu ab illis præscindis societatem, quam habent cum B. Virgine, aliisque Sanctis, qui animas jam hujusmodi intuere non sustinent, nisi oculo indignabundo. Tu illas in extremos conjicis justorum Dei judiciorum timores: Uno verbo dicere non aulis, vel unicum quietis momentum à te illis indulgeri; Næ ille tui parvam habeat notitiam oportet, qui te odio mortali non prosequitur.

Quis resistit ei & pacem habuit.
Job. 9, v. 4.

Affectus circa hanc tertiam Confessionem.

Domine, post extremas calamitates, ad quas redactum me video per peccata mea, spes illa, quam in tua habeo bonitate, me animat, et tuo me aulim præsentare conspectui, etsi verecundiâ & confusione, ob magnam nimis